

sbírka *Hřbitovní kvítí*:

Na pahorku leží pole chudé –
ostrov v čase proudův – málo znáno,
jako skříně skvostné na poklady
čtyrmi bílými zdmi obeháno

Vrata jako zámek zrezavělý,
povrch zbořené a spustlé sady –
nesáhne zde ovšem žádná drzá
ruka uložené na poklady.

Noha spěla má k těm chudým rovům,
poutcova jak k hrobu spasitele
bych zřel místo, čtvrtá zim kde stlala
sabatový šat svůj na přítele.

Zelená se tráva po hřbitově.
Snad ji nasilo zde ptactvo zpěvné?
Naděje spíš, že to pohrobené
zase vzešly, by snad bylo zjevné.

Červená se kvítí po hřbitově.
Snad ho sázela zde lidská ruka?
Ba spíš myslím, že to pohrobená
láska jest i její drahá muka.

Však i zažloutlé zde bejlí hnusné
porodila v bolu země pustá, –
aj ta podoba zlých vášní jistě,
ta z tvých prsou, bratře, nevyrůstá.